

ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА “ЈАГОДИНА”

Дом УЧО 26

Новембар, 2012. год.

Занима је 1000 ствари, а бави се оним које највише воли Теодора Стојановић

Теодора је трећи разред гимназије и спада у најактивније ученике у дому. Прошле године је представљала дом на такмичењу у ликовном стваралаштву, хип хопу и водила завршни програм за испраћај матураната. Ове године је још активнија ван дома, а како каже стиже и у дому да буде активна кад је замолимо (води лирско вече).

Конечно сам је нашла у дому и то у 18:40, кад се се шминкала за излаз у град. Преко фејса нисам могла да је пронађем, јер можете ли веровати заборавила је лозинку, па га сад не користи. До 19:00 је стигла да се спреми за град, вечера и да да интервју:

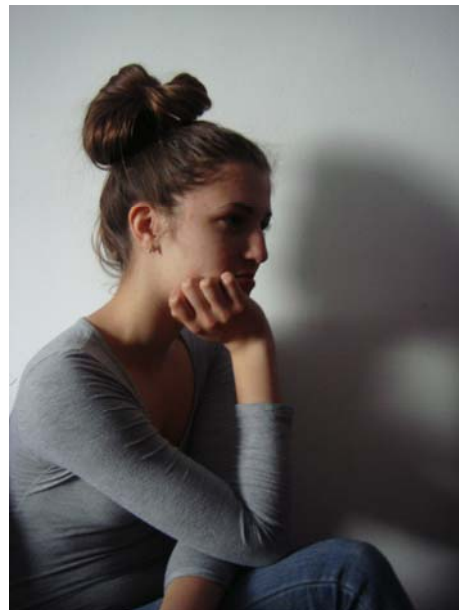
- Често те нема у нашој Кући младих, па нас интересује шта радиш кад ниси овде?

- Идем у музичку школу, на хор, тренирам хип хоп, трчим на Руском гробљу, идем у теретану због кичме, ево сад журим да се нађем са другарицом Мајом, па са дечком.

- Па како то све стижеш; Имаш и друштво и момка и одличан си ђак (4,80)?
- Све је ствар добре организације. Ево овде ми је распоред рада (показује на таблу на зиду), ту је све: кад шта радим, кад спавам, кад дишем ☺.
- Па кад стижеш?
- У дом долазим око 5 - 6 , па онда често морам ноћу да учим. Касно лежем (једном сам легла у04:00 док све нисам научила) па ми то мало смета, јер сам зато стално уморна, а због тога сам често и болесна. Код нас у соби је стално неко болестан па то онда лако пређе на мене.
- Да ли си можда размишљала да смањиш обавезе? Да ли су те обавезе само твој избор или те можда родитељи на нешто терају?
- А не! Родитељи су изборе увек препуштали мени и све обавезе су искључиво мој избор, зато и не желим да се одрекнем било које. Умор ми не смета толико, јер сваки труд вреди; јер радим ствари које волим, и волим ствари које радим. Волела бих још више кад бих могла, ето све мање цртам, пишем. Ево хоћете да Вам прочитам песму коју сам написала. (- коментар ДК-песма је дивна али није желела да је подели са свима) Иначе и моји родитељи много раде и колико је важна добра организација научила сам од њих.: немају избора, мора добро да се организују. Имам и брата који студира у Београду и супер се слажемо и можемо о свему дуго да причамо, само се мало виђамо.
- Шта ти тешко пада у дому?
- Тешко???? Можда што сам стално болесна и што морам да журим да стигнем до 22:00 у дом. Не тражим ја да то буде до 01:00, већ понекад до 22:30, јер често како би стигла на време. И што ме буде ујутру, а деси се да сам касно легла, али професори сада знају за моје обавезе и разумеју ме, па често код мене направе изузетак.
- Како си се одлучила да дођеш у Кућу младих?
- Моја комшиница Тања Макић и њен брат Томица били су у овде и причали су ми толико лепих ствари о дому, да сам и ја једва чекала да осетим како је то живети овде - у кући пуној младих људи?
- И јеси ли се покајала?
- Јесам - шалим се.
- Од кад си тако активна?
- Одувек, само што сам у Деспотовцу имала мање могућности, па сам доласком у Јагодину још проширила своје интересовање. Бавила сам се и глумом, рецитовала, играла кошарку, фолклор, у првој години сам са друговима из школе правила

анимације. То је био спот за Моцартову композицију који је трајао 5 минута, а ми смо радили 4 месеца и у конкуренцији филмова из бивше Југославије били смо први.

- Да те не питам имаш ли времена за читање?
- Читам кад год могу. Ево сад читам „Кад је Ниче плакао“. Обично волим књиге из психологије.
- Шта радиш кад ти је тешко?
- Није ми тешко. Понекад сам тужна, али ми туга прија, јер тад могу да решим неке ствари сама са собом.
- Имаш ли мото?
- „Стреми оном што јесте, разуми и склањај се оног што није“.
- Лепа мисао. Није ми позната, да ли је можда твоја?
- Јесте.
- Шта ћеш да упишеш после гимназије?
- То ми је најтеже. Занима ме 1 000 ствари па ми је тешко да се одлучим, али мислим да ћу да студирам психологију а упоредо да идем на Плесну академију. (Коментар ДК - у Кањижи на Европском првенству у хип хопу са својим тимом освојила је прво место, а идуће године иду у Русију. И још нешто врло битно: не пије и не пуши).
- И за крај (ускоро ће 19:00) знам да журиш, шта мислиш о будућности?
- Ја не размишљам много ни о прошлости ни будућности. Живим данас и овде.
- Драга Теодора, уживала сам у разговору са тобом, и знаш шта: лепота просвете се поред других ствари огледа и у овоме - у сарадњи са оваквим учеником од кога може много да се научи.

Махнула ми је руком уз осмех, а онда трчећи изашла из дома.

ДК

АНКЕТА : Шта желите да остварите у животу?

Тања 309: Да postanем успешна глумица.

Срђан 205: Не зна још увек.

Александар 216: Да возим ферари.

Стефан 207: Да будем успешни спортиста.

Марко 103: Економиста.

Марко 202: Мајин најбољи друг и вођа навијача.

Маја 402: Маркова најбоља другарица и његов помоћник.

Ивана 312: Да будем добар човек!

Солинац 106: Док сам још при чистој свести и надам се здравој памети у животу ћу остварити надам се много тога!

Соба 403: „Маникенка да будем!“ :D Да одем у Лондон и да се запослим као зубарка.

Дарко 113: Да postanем успешан фудбалер.

Игор 204: Пре свега да будем добар човек и добар ујак (и надам се добар фудбалер)!

Александра 413 : Да будем успешан спортиста.

Панишер 206: Желим да postanем факултетски образован човек и академик!

Никола 201: Амбасадор Србије у Шведској,

Бојана 412 и Јована 308: (свој + сан)2 = свој2 + 2својсан + сан2 ☺

Јасмина 306: Да будем жена Мерлина Менсона и да имам 2 из основа економије.

Данијел 209: Хоћу да будем скримо (scrypto) вокал.

Милена 410: Хоћу да будем шеф месне канцеларије. ☺ :D

Никола 105: Економиста.

ДБД 412 (Даница, Бојана, Драгана) ☺

И најспорији ако не губи из вида свој циљ, иде увек брже од оног који лута без циља.

Општа култура

Ремек-дела светског наслеђа - 7 светских чуда

Кинески зид је највећа грађевина на свету. Протеже се од [степа](#) средње [Азије](#) до [Жутог мора](#) - дужине 8.851 [км](#) (главни део 2.450 км), висине од 10-16 [м](#), ширине 8 м. Изградња је почела у [5.в.п.н.е.](#), међутим озбиљнија градња и почетак градње великог Кинеског зида везује се за раздобље од [220.](#) до [206.](#) г.п.н.е. и [Ћин Ш' хуанга](#), који је започео његову изградњу да би заштитио своју земљу од упада [варварских](#) племена — номада. Грађен је од [земље](#), [камена](#) и [цигле](#), а његова градња трајала је с прекидима све до [XVII века](#). Дуж целог зида, у правилним размацима, подижу се стражарнице, а по врху се пружа

стаза широка 4,5 м. Велики кинески зид је сведочанство знања, упорности, и умећа [најмногољуднијег народа света](#).

Древни град [Петра](#). Налази се у данашњем Јордану, својевремено је била главни град арапског краљевства Набатејаца. Град је познат по [воденим тунелима](#) и [каменим структурама уклесаним у стену](#). Западном свету откривен је тек 1812. након што га је пронашао шпански истраживач. Своју највећу славу доживео је у првом веку нове ере за време владавине Римљана који су били тампон држава против Парта. Град је са истока, запада и југа био неосвојив, усечен у стене, опкољен стрмим литицама у њега је могло да се уђе само кривудавим узаним теснацом. Град је једини од Јордана до Централне Арабије имао изобилје бистре воде, па су многи каравани ту свраћали и била је развијена трговина од које је Јужна Арабија живела. Првим вековима нове ере поморски путеви су ка Индији су постали све познатији па је Петра почела да губи свој значај. 105.г.н.е Рим је укинуо све њене привилегије и она је практично остала без историје.

Христос Спаситељ се налази на брду поред [Рио де Жанеира](#), у [Бразилу](#) и представља [Исуса Христа](#). Налази се на 709 м надморске висине. Скулптура је висока 38 метара, а само постоље је 8 м. Радови су трајали 5 година, а свечано је откривена [1931](#).

Мачу Пикчу изгубљени град у централном [Перуу](#). [Мачу Пикчуу](#) сведочи о времену величанственог царства Инка. Данас [археолози](#) тврде да Мачу Пикчу није био град у класичном смислу јер нису пронађени остаци бирократске управе, трговине или војних утврђења. Највероватније је грађен као царски посед, [религијско](#) уточиште или као тајни церемонијални град. Необичан је по околини: смештен је усред бујне вегетације коју наводњава река. Град има око 200 грађевина које су уске и издужене четврти које максимално искоришћавају простор. Смештене су по [терасама](#) и распоређене око великог трга који је можда био [жртвеник](#) а можда и [опсерваторија](#). Изван насељеног дела су [канал](#)и за [наводњавање](#). Зидине Мачу Пикчуа изграђене су од блокова камена. Податак је још фасцинантнији јер се зна да Инке нису познавале [точак](#) ни [гвоздено](#) оруђе, а анализом је утврђено да су блокови савршено изрезани у каменоломима и да су се завршни радови обављали на самом градилишту.

Град који је 400 година био заборављен у андској прашуми, чини се да је био напуштен још и пре него што су царство Инка покорили [Шпанци](#). Према једној теорији, становнике је покосио [сифилис](#) који је стигао из Европе, а остало је учинио грађански рат.

Чичен Ица је велико археолошко налазиште на [Јукатану](#) у [Мексику](#) из доба [цивилизације Маја](#). Чичен Ица на језику Маја значи „На извору Ица (народа)". [Јукатан](#) није имао надземних река, а Чичен Ица је имала три велика природна извора са обиљем воде. То је омогућило да Чичен Ица постане природни центар за становништво. Често су бацали предмете као жртве тим изворима, а у очајним сушним временима по предању бацале су се и људске жртве.

Чичен Ица је била главни центар око 600. г.н.е. средином класичног Маја периода, али град достиже највећу моћ тек кад су пропали остали центри Маја .

Колосеум, изворно назван „*Флавијев амфитеатар*“, је [амфитеатар](#) у [Риму](#). У Колосеуму су одржаване *гладијаторске борбе*, и борбе са [животињама](#).које је могло пратити 50.000 гледалаца. У случају пожара Колосеум би се испразнио за 10 минута.

Градња је започета [72](#). за време цара [Веспасијана](#), а довршена десетак година касније за време владавине његовог сина [Тита](#) (79-81)

Колосеум има троспратну фасаду. Приземље је урађено у дорском стилу. Први спрат у јонском. Други у коринтском. Тачно је поштован ред настајања ових стилова у Грчкој. И последњи, трећи спрат, украшен је пиластрима (декоративним елементима).

Таџ Махал - драгуљ исламске уметности - Сан у мермеру, како га називају историчари уметности - грађевина је у [Индији](#), изграђена између [1631.](#) и [1654.](#) године. Градио ју је 22.000 људи. [Шах Џахан](#) је наредио изградњу овог [маузолеја](#) за своју омиљену жену. Она је након рођења четрнаестог детета умрла [1631.](#) године, а могул је наредио да се изнад њеног гроба сазида гробница какву свет није видео. Таџ Махал комбинује елементе [персијских](#), [индијских](#) и [исламских](#) архитектонских стилова. бела [купола](#) мермерног [маузолеја](#) најпознатија архитектонска компонента, Састоји се од централне

грађевине, крунисане куполом висине око 75м, која је од белог [мермера](#); Испред поменути три здања налази се огроман [врт](#), подељен каналима на четири дела. Шах Џахан је, кад је после 22 године гробница завршена био толико задовољан да је архитекти одсекао главу, помоћницима шаке, а калиграфе ослепео, да никад више нико од њих нигде не направи слично ремек дело.

Савети за здравље

Јабuka за здравље и мањи обим струка

„Јабuka у кућу, болест из куће“ - је позната изрека, јер са само једном јабуком дневно одржаћете добро здравље, али она је ткђ. важна за одржавање витке линије.

**Дакле, изговора да не једете јабуке нема.
Адути да једете јабуке су:**

Јабuka од 150 гр има 60 - 75 калорија а више потрошите да би је сварили - резултат витки струк **Богата је влакнима - добра за варење** (сетите се тога ако имате проблема са стомаком)

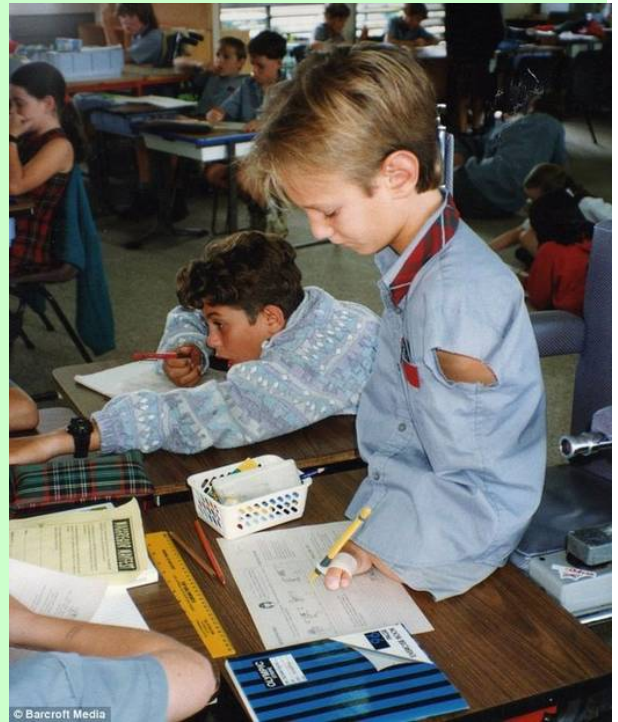
Богата је антиоксидансима - одржава вам младост целог живота

Ублажава глад - са циметом је одлична за контролу чежње за слаткишима; нећете имати потребу да грицкате разне послastiце и сланише у „шушкавим“ кесама од којих ћете се разболети и удебљати

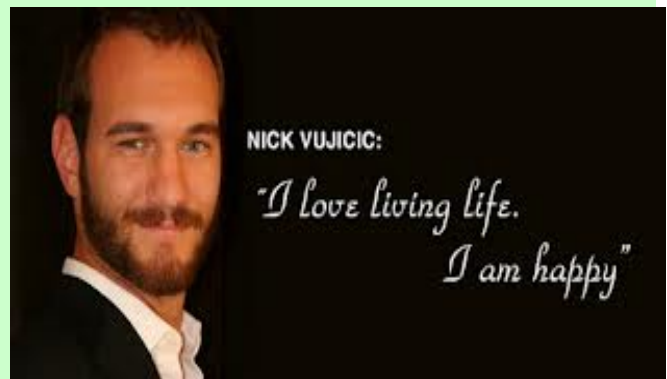
Одлична је за спречавање жеђи јер саджи 85% воде, па нећете морати да пијете разна газирана и негазирана пића, која ће вам уништити јетру, а поред свега осећаћете се одлично и у глави ће вам бити бистро

НИК ВУЈИЧИЋ - Да би човек слободно живео потребно је:

1. јака нада
2. узвишено држање
3. снажан осећај животног циља
4. вера у Бога и бескрајне животне могућности
5. љубав и прихватање сопствене личности
6. спремност за промене
7. поверење у људе

Хелен Келер ослепела је и оглувила пре него што је напунила 2 године, што је била последица болести, али је ипак постала познати писац, говорник и друштвени активиста.

Неке ране брже зацељују ако се крећете - ја вам саветујем да увек помислите како постоји разлог за све што се догађа и да ће на крају све бити добро.

Задовољство можете осетити само ако су ваши таленти искоришћени и ако сте потпуно предани нечему.

Понудите саосећање људима у тренутку када је и вама потребно; понашајте се пријатељски у часу када су вама потребни пријатељи; дајте наду другима онда када је вама потребна. Туга има своју сврху, али јој се не треба препуштати неконтролисано. Окрените се ведрим мислима и посветите се делима која ће вас охрабрити.

Око свега у свом животу ја у себи водим дебату „за и против“

Никодијевић Стефан - 215

Привући ће вас својом посебношћу, разорујаће својим осмехом, освојиће својом интелигенцијом и ширином свог образовања, орасположиће вас својом непосредношћу, духовитошћу и скоро дечијом добротом, тако да ћете му опростити све ситне прекршаје.

Помоћи ће вам скоро увек, осим кад жури на кафру, отклониће сваки квар на компјутеру, јер се с њим дружи од своје треће године, испричаће вам све лоше стране зависности од интернета, а поред јастука ћете увек наћи 1 од његова 3 лап топа од којих се не одваја (неке је добио као награду на такмичењу), признаће вам своје слабости истовремено показујући своју јачину.

Ако волите логику, књижевност, медицину, информатику, енглески и још што шта, он ће вам бити драгоцен саговорник а уједно ћете научити и по нешто ново.

Питали смо га како се прилагодио на живот у дому, шта му је тешко пало, на шта се навикао, а на шта не може, какав је сада у односу на себе какав је дошао у дом; шта ће да упише после гимназије; шта га занима и које су му изабране мисли:

Прва година је за мене била јако тешка. Дошао сам из руралне средине у град, делио сам собу са тројицом непознатих људи и нисам знао готово никог. Податак да сам се изгубио на путу до школе иде у прилог томе да заиста нисам имао ни једног друга.

Привикавање на исхрану ми је јако тешко пало (ни сад ми не иде добро), туш кабине и заједничко купатило су у мени изазивали језу. Тоалет који је константно смрдео и који је изгледао као да је у њему пала бомба фекалија. Али, као за све на свету тако и за ово постоји лоша и добра стране приче. Добра страна моје прве године је да сам упознао и спријатељио се са неким људима са којима се још увек дружим.

Исто тако сам упознао људе за које сам научио да се од таквих бежи главом без обзира. Мислио сам да су професори бауци који сваког тренутка чекају на неку моју грешку што се испоставило да није истина. Прошле су три године од тог фамозног дана када сам по први пут крочио у ову "КУЋУ МЛАДИХ" како то Кикили воли да каже, сада сам једна јака, независна, издржљива и лако прилагодљива особа на све могуће околности. Склопио сам нека дивна пријатељства која се највероватније не би догодила да сам становао приватно, научио сам доста о људима и спознао то да људи могу да буду јако добри али и јако, јако лоши. Искуство које ми је пружио дом је нешто што је непроцењиво и нешто што не бих могао да добијем нигде сем баш у том "ВРТЛОГУ РАЗЛИЧИТОСТИ" како то ЈА волим да кажем.

Најтеже ми пада чињеница да је забрањено спавање за време учења и то може да се промени, тако што спавам за време учења (док ме васпитачи не пробуде) , оно што ми тешко пада је и количина глупости у дому и ја то не могу да променим.

Око свега у свом животу ја у себи водим дебату за и против, било да је то шта да обучем, шта да једем, пијем, да ли да побегнем са неког часа или не и сл. Као што можете да просудите из претходно наведених ствари мени јако тешко пада та дилема шта да упишем . У почетку сам хтео да упишем медицину, након тога психологију, па новинарство итд. БТW (само за Кикили) Још увек нисам одлучио xD

Професори су ме смарали да треба да сређујем собу, да не смем да спавам за време учења (главни и одговорни професор Влада), да седнем да учим, да се бавим спортом, да пишем за новинарску секцију :D, учествујем у глумачкој секцији, да радим презентације, поправљам рачунаре, намештам интернет... Навео сам горе, све има своју лошу и добру страну (па сад баш да је добра и није тако, ал' 'ајде). Добра страна професора је та да су поједини били толико упорни у свом смарању да сам уважио њихова мишљења. Бавим се новинарском секцијом, учествовао сам у глумачкој секцији, кренуо сад да трчим...

Моје омиљене књиге су наравно: *Хари Потер и реликвије смрти*, *Траскозорје*, *Ризница мудрости*, *Упориште...*

Своје слободно време бих организовао тако да стигнем да спавам, једем, испијам кафе, учим, опет једем, трчим. Наравно за све ово нема места у једном дану тако да сам одлучио да избацим оно мање битно .

Омиљени цитати: "Нема ни једне религије која се није безбожно рушила" - Ј. Дучић, "Сви људи не могу бити богати и познати али сви могу бити добри" - Конфуције, "Филозоф је кормилар природе. И ту је разлика: бити у паклу значи бити ношен струјом, бити на небу значи кормиларити."

Ако је сто у нередy, знак једног неуредног ума, шта би значио празан сто? - Ајнштајн

Шта би радили да немате фејсбук?

Слађана Александров 401- Своје слободно време које проводим на Фејсбуку бих заменила књигом и игрицама.

Ирена Весић 401 - Ја бих излазила.

Милош Павловић 206 - Регистровао бих се на Твитер.

Александар Николић Аца - Учио бих више основе економије.

Мина Ђорђевић 302 - Имала бих времена више за себе и за друге.

Мими Конза 302 - Уживала бих у животу . Пре су деца крала воће,а сада интернет. И изгубио се

социјални живот.

Немања Јеремић 207 - Живео бих срећно.

Ивана Стојиловић - Ја сам противник Фејса.

Мрзим га највише на свету и најдраже ми је када нестане струја.

Димитрије Станојевић 107 - Склапао бих коцкице.

Филип Живковић 107 - Не би ме видели родитељи више са компјутером. Све би било као пре 4 године.

Милица Ђорђевић

„У здравом телу, здрав дух“

У нашем дому многобројни спортисти остварују високе резултате на окружним и републичким такмичењима. Они су наш понос!

На регионалном такмичењу из стоног тениса са екипом школе 1. место је заузела наша ученица

ИВАНА СРБУЉЕВИЋ..

Честитамо!!! Само напред!!!

Ивана је увек насмејана и спремна да помогне друговима и другарицама (углавном око математике) . Долази из Кучева – Браничевски округ.

Стони тенис тренира 2 године, али је врло талентована и постигла је завидне резултате. Тренер у нашем Дому каже „ да нема шта да јој покаже “, јер је много добра. На питање, како се сналази у дому одговара:

„У животу постоје разни периоди, неки мање тешки, неки лаки кроз које морамо сви да прођемо. Неке лакше, а неке теже подносимо. Бар тако је било и мени. Само раздвајање од родитеља и породице као и самостална борба кроз живот, био је за мене један тежак и дугачак пут који још нисам прешла до краја. Штавише, још сам на његовом почетку, али се полако привикавам.“ Ивани у дому смета неорганизованост појединих ученика, пушење у купатилу и бука на ходницима, али ткђ. каже да јој је занимљиво и добро.

Тања

Спортови које воле наши ученици:

43% ученика највише воли фудбал
33% ученика се одлучило за кошарку
14% ученика за тенис
10% ученика воли рукомет

МКТ

Шта за вас представља љубав?

1. Александра Јовановић – То је оно кад ти у тренутку нека особа постане битна.
2. Милош Павловић 206 – Кад пада киша ,а он јој пева серенаду.
3. Александар Павловић 108 – Широк појам. Нешто што се не дешава често.
4. Милош Милојевић 108 - Љубав се не може описати на папиру. То је премало. Љубав се не може дефинисати,само осетити.
5. Милош Стојадиновић 203 – Не постији дефиниција.
6. Данијел Богосављевић 209 – Љубав не постоји.
7. Ивковић Милан 207 – Магнетно поље у коме се два супротна пола привлаче.
8. Младен Симић 210 – То не може речима да се исказе, То мора да се осети.

Милица Ђорђевић

Издаја

Ја могу.
Ја умам.

Хвала Богу, научена сам пошто ми већ није урођено у срж.
Али... како да погледам у очи ових који нису међу нама а
моја су крв?

Видим пут, нејасан, још увек видљив.
Осећам страх, јак. Охрабрујући.

Пењем се, иако ме нико на највећој висини и не види.
У главној улози **понос**. Не због мене саме или доказа о мом
постојању, већ због њега и ње.

(Њега, јер ми је био најрођенији после мене.)

(Ње, јер је нисам ни испратила на дуги пут. Нису дозволиле армије без циља.)

Дижем највеће буне у себи иако никог не дотичу.

Вриштим најлепше песме Моје Земље иако их нико не чује.

Преживљавам удишући чист ваздух,
топим жеђ испијањем провидних капи
киша,
тумарам са циљем јер је земља довољно
јасна,
надам се због сјаја у очима када се сетим
свог деде,
сигурна сам јер када се окренем имам
обичаје и богове чија сам основа,
срећна јер сам спознала себе.
Зато,
иако могу,
иако умам,
ја не желим Издају

Тања Макић - бивши ученик, завршила правни

факултет у Београду

Пријатељи Срба - АРЧИБАЛД РАЈС

Арчибалд Рајс ([Баден, 8. јул 1875](#) — [Београд, 8. август 1929](#)) је био угледни швајцарски форензичар, публициста, доктор хемије (докторирао у 22.год) и професор на [Универзитету у Лозани](#). Истакао се као светски признат [криминолог](#) радом на истраживању злочина над српским становништвом у време [Првог светског рата](#). На позив српске владе Рајс је 1914. године дошао у [Србију](#) да истражује злочине [аустроугарске](#), [немачке](#) и [бугарске](#) војске над цивилним становништвом. Написао је многе књиге и радове поводом тога, а његови извештаји су објављивани у угледном часопису неутралне Швајцарске, Газет (*Gazette*).

Тиме је као угледни професор и криминолог извештавао свет и кварио пропагандну слику Немаца и Аустроугара о Србима као дивљачком народу.

Међутим, Арчибалд Рајс се касније, разочаран неким негативним појавама у друштвеном и у политичком животу повукао из свих јавних функција и живео је скромно у својој вили „Добро поље“ (Топчидер) у Београду. Чак је наговештавао одлазак из ктљевине СХС:

„ Свако стрпљење има својих граница. И моје је исцрпљено до најдаљих граница. Мој рад се толико омета и багателише, да ми се довољно ставља на знање како вам више нисам потребан“. Рајс даље објашњава како је са пријатељима из многих београдских друштава годину дана радио на организацији прославе [десетогодишњице пробоја Солунског фронта](#), али је његов труд потпуно негиран и одређен је нови одбор који ће да припреми

прославу. А прослава је заказана за осми октобар. Зашто? Какав је то знаменити дан осми октобар у историји вашег народа? Умро је [1929](#). године у Београду. Сахрањен је на [топчидерском](#) гробљу, док је по његовој жељи његово срце однесено у урни на [Кајмакчалан](#), где је сахрањено заједно са осталим ослободиоцима Солунског фронта. На урни је писало:

*„Овде у овој урни, на врху Кајмакчалана
Златно срце спава,
Пријатељ Срба из најтежих дана,
Јунак Правде, Истине и Права,
Швајцарца Рајса, ком` нек` је слава.“*

Нажалост, та урна је поломљена приликом једног налета Бугара у Другом светском рату. Као своје посмртно завештање српском народу оставио је необјављен рукопис књиге „Чујте Срби!“ са добронамерним сугестијама о нашим врлинама и манама. Ова књига је завршена [1. јуна 1928](#). године, а [2004](#). године је штампана у великом тиражу и дељена бесплатно.

Идвојили смо део књиге, а целу књигу од 100-нак страница можете прочитати на интернету.

Нисте велики радници - Често одлажете за сутра, оно што бисте могли да учините данас. Последица је да то, често никад и не урадите. Колико сте само личних и још горе, колико сте само губитака за своју земљу поднели због тог олаког дангубљења. Тај недостатак радне енергије код вас објашњава се на два начина: под турском влашћу вам је и најтежи рад мало користио. Од њега се богатио само ваш угњетач. Током векова навикли сте да радите само онолико колико вам је неопходно. Други разлог је што вам је земља толико плодна да уз веома мало рада имате све што вам је потребно.

Интелигенција - дуго ваш народ није могао да задовољи жеђ за знањем, или због ропства или због недостатка материјалних средстава. Ослобађањем од турске власти све више српских младића одлази у иностранство да се напаја знањем, али су им материјалне могућности, често биле скромне, па су били принуђени да у најкраће време науче оно неопходно. Нису имали времена да посматрају живот у земљи у којој су студирали - а **посматрање је извор опште културе**. Видели су само спољашњи сјај а садржај не - развили су површност. Слободно време проводили су са земљацима па им је та земља остала непозната. Како у свакој земљи има и добрих и лоших примера, а људска природа је саздана тако да у њу лоши примери снажније делују од добрих, тако су српски студенти донели углавном оно лоше. То је био корен деформисаности ваше интелигенције.

Свремени младић сматра да није његово да обезбеђује живот држави, него да је држава дужна да њему прибави све како би он могао да води што је могуће пријатнији живот. Отуда и она јурњава младих за функцијама. Сви би да буду чиновници и младићи и девојке. Видите, млади оба пола јако добро знају да сада у вашој земљи није потребно никакво знање или способности да би неко постао чиновник. Потребно је само да га погура неки посланик, министар или утицајни политичар.

Понос је нужда сваком добром човеку, јер га спречава да подлегне злим утицајима или искушењима. То је поштовање сопствене личности. Лоши људи га немају. Они су само охоли.

Шта за вас претставља понос?

Гоца 415: Када ми сви причају да урадим нешто, али ја нећу због свог глупог поноса.

Богдан 102: Дело којим се истичемо.

Ивана 312: Одржати своју реч.

Тијана 310: Задовољство својим поступцима.

Дача 209: Када учинимо добро дело.

Никола 216: Успех у нечему.

МКТ

Дешавања у Кући младих

- Одржано предавање на тему о толеранцији - предавач Драган Тодоровић - наш бивши ученик, студент 4.год ФОН

- Прво лирско вече

- Учешће на 4. фестивалу љубавне поезије - Сомбор 26. октобар

"ВЕРОВАТИ У ЉУБАВ, ИМАТИ НАДУ ЗА ДАН КОЈИ СЕ ЗОВЕ СУТРА, ХОДАТИ УСПРАВНО КРОЗ ПРОСТОР И ВРЕМЕ КОЈЕ СЕ ЗОВЕ ЖИВОТ"-Давид Кеџман - учествовали млади свих домова ученика из Србије

ДУСШ "Јагодина" био најзаступљенији у финале ушла три наша ученика

ТАЊА РАДИВОЈЕВИЋ (307)
ЈОВАНА ПАВЛОВИЋ (401) и
НЕМАЊА МАРИНКОВИЋ 101
ТАЊА у финалу трећа - честитамо!

Са ученицима биле васпитачице ДК и Виолета Пешић. Ко жели да прочита Награђене радове нека књигу потражи код васпитачица, награђених ученика или у библиотеци

Здрави, храбри, хумани

Добровољни даваоци крви

Живковић Стефан 201

Ракић Александар 201

Стаменковић Марко 202
Нај добрица у дому

Одржано такмичење у прављењу фризура
(07.11.2012)

4.место: Сандра Милосављевић- „Вирински кармен“

3.место: Гордана Милосављевић - „црна мамба“

2.место: Јокан и Бокан - „вештице смо па шта“

Најбољи фризер у дому
Јелена Ђорђевић 415

нај козметичар
Дајана Божиловић

1. место: Никола Јевтић - „Палма Де Мајорка“

Остали учесници: „летим Живана“ -
 Ђурђина Андрејић, „поморанђа стајл“
 - Јасмина Петровић „фриз импровизејшн“
 - Маријана Аврамовић, „ суморно јутро“
 - Никодијевић Стефан и „ Оги мачка“ -
 Огњен Ангелкоски (био и музичка пратња као и Ена Јовановић).
 Водитељи Никола Јеремић и Јелена Милосављевић

Највећи лични напредак остварио

Димитријевић Милош Металика

Теодора Стојановић и Наташа Минић на Европском пр. у Кањижи са својим екипама у хип хопу освојиле ПРВО место

Чему етикете?

Зашто је тако тешко рећи истину? Зашто једноставно не признамо људима да смо то што смо. чему маске, преваре, лажи, губљење поверења кад све то може да се реши једном једноставном истином. Чему етикете он је црнац, он је белац, он је хомосексуалас, она је лезбејка, она је независна

жена које се бојим?! Зашто једноставо све своје проблеме не изнесемо на видело??

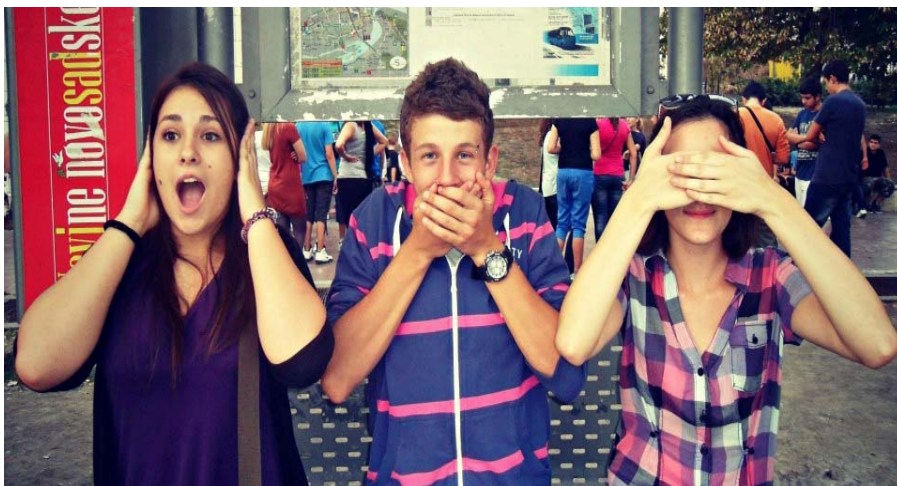
Да ли само због тога што нас то чини рањивима или због тога што се плашимо саме истине која се крије у нама? Сви ми мислимо да кад изговоримо те фамозне речи ја сам ТО, људи једноставно неће више бити исти према нама, али се ми уствари бојимо да ми себи не будемо исти. Плашимо се да ћемо се ишунјати из тог круга лажи који смо сами себи створили и које нас окружују и једноставно изаћи животу на црту. Читамо књиге да би побегли из света који смо сами створили за себе, не схватајући да смо само ми одговорни за све што нам се дешава у животу. Неки своју подсвест задовољавају тиме што окривљују бога други да једноставно немају среће а трећи ужасно детињство, родитеље, жену, децу, пријатеље. Бежимо из света помоћу алкохола, дроге, фантазија. Толико дискусија, препирки ни због чега само да би побегли од себе и онога што смо. Буди искрен, реалан, рационалан и спознај истину. Ти си тај који себи прави све те проблеме и суочи се са њима. Све је лакше него стати испред тог фамозног огледала и рећи: ја сам ТО и поносим се тиме. Буди разуман, интелигентан, осећајан, нежан, лажљив, непредвидив, руралан, глуп. Буди црнац, белац, жена, мушкарац. буди хомосексуалац, лезбејка, трансексуалац. Буди човек и све ће бити **онако** како треба да буде.

Фото и текст - Никодијевић Стефан 215

Повређени странац

Размишљам, свашта ми пролази кроз главу. Плашим се коју ћу следећу реч изговорити.

Бојим се шта ће се следеће догодити. Мењам се. Осећам то, а то ми је сада најмање потребно, не желим промене. Али она је упорна. Она ме мења. Живим живот далеко од истине, а то ми постаје оптерећење. Морам нестати, не желим бити део представе коју живот пише.

Изгубио сам нешто веома вредно. Бол настаје тамо где она нестаје. Лутао сам склопљених очију крај ње .Пао сам онда када сам се најмање надао. Волео сам је.

У почетку и не превише, а онда је моје срце управљало мноме. Нисам имао куда, морао сам да попустим. Дозволио сам му да лута, а оно је стајало само крај ње и њеног срца. Одабрало је најсјајнију звезду и није испуштало правац. Волео сам све више и све искреније. Њени прсти на мом челу, неописив осећај. Напросто, дрхтим крај ње. У мени се завуче тако чудан осећај као да имам трему. То сам последњи пут осетио у другом разреду. Крај ње сам толико деловао као дечачић, а заправо сам сазревао и постајао човек. Девојке умеју да промене. С њом сам гледао у небо, а не у земљу, учио да летим, а не да падам. Она је најбоља ствар која ми се десила. И сада ме превише боли када схватим да немам је. Не желим више да покушавам, зовем је, она ћути, пишем, она не одговара. Више није она иста, променила се, а то боли, то нисам желео. Нећу да патим, не заслужује то. Желим да схвати. Заволео сам је грешком и та мале грешка је повукла стотину следећих нових. Остаје ми нада да ћу пролазити кроз исте осећаје и доживљавати оне исте тренутке. Желим поново да је љубим. Лутам улицама, тишина ми одговара. Повлачим се у себе... Рекох, мењам се, а она је крива за то. Некада смо били тим, а данас само она и ја. Била је та која је волела мање. Лагала ме, сваки пут смишљала шта ће рећи..., то ме сад сустиже. Свуда је тама, а ђаво је ту негде у близини. Између нас. Све се срушило, а ја сам на старом месту. Сам. Чекам те. Да само умем да те вратим. Пада киша па се моје сузе не виде. Никада не сазнај како боли.

Ако се поново будемо срели и ако ме до тада све прође, не јављај ми се. Бићу странац који те је волео највише. Бићу странац; повређени странац који те више не жели.

Јевтић Никола 203

Вучем успомене на великом ланцу. Не пуштам их, јер знам да су крволочне звери које само чекају тренутак да ме зграбе и привуку к себи.

А опет .. Како се одупрети слатком дозивању, најдивнијој музици и том погледу?

Ееех ... Да ви само знате како је тај поглед умео да засени... Да направи тишину, измами звук старе виолине, охрабри плашљиве, уплаши неустрашиве, да посече ветар, да порани јесен, да пусти море, прогута векове, да ме воли.

Тужно је како је привише тишине остало међу нама, превише неодсвиране музике, неодиграних плесова... А на

длановима смо чували свет.

Тужно је што после свега остаје само празнина.

Празнина коју сам затрпавала сулудим сновима да би престала да боли, али није успело...

Тужно је подсетити се, пустити сузу, осмехнути се, прећутати, преболети, заборавити. Тужно је.

Фото и текст - Милена Милорадовић 310

Мој одраз у огледалу

У једном трену схватиш да ниси дете, баш у том једном трену кад угледаш то створење и осетиш нешто страно, чудно, али подједнако лепо. Опет, та топлина је привидна. Тај „блесак“ си осетио према том бићу које не познајеш, које ти је страно. Како је време пролазило схватила сам да више нисам осећала

топлину према некоме ко ми је непознат. Када га гледам, гледам себе. Мој одраз у огледалу, постаје особа којој си поклатио сваки свој леп тренутак, чак и сузе и проблеме. Заиста, да ли су проблеми постојали када сам са њим? Не, јер све са стране би решило само његово присуство и његово ћутање. Треба да бежим, да побегнем од тог непознатог поља. Прихватам његове испуцале остатке и одлазим.

Сваки други покушај да се вратим ономе што јесам постаје неуспешан. Котрљам се дугом планином. Између постоје јарци у којима застанем, запитам се да ли су вредни задржати се у њима и наставити даље болним путем из којег ћу изаћи са пуно ожиљака. Ниједан од тих ожиљака који ће ме пратити целог живота није био вредан као онај највећи, онај на дну котрљања. Осећам ли бол због тих повреда? Не. Бол је отупео. Постао је толико сталан да више није ни битан.

Стигла сам на дно, кроз ту планину у којој није било успона, само дубоког падања. Пао је мрак, лепа ноћ. На дну видим опет мој одраз. Болеће, знам да ће болети. Ипак покушавам да га задржим што дуже. Да гледам себе поново и се осетим лепо, као дете које се одавно изгубило у магли. Напокон, када се опустим и када чујем своју музику, свој глас, свему оном што волим дошао је крај. Дан је освануо, а одраз почео је да бледи док потпуно није нестао. Тај бол није отупео. Боли још увек док ходам тим мрачним ходницима без излаза у којима стоје људи, празног погледа, који понекад пусте музику, моју музику. Убадају у срж одраза који је почео да нестаје, а сада сигурно знам да је нестао, да га нема више. Урадили су то знајући да није мој одраз. Свачији је, али није мој. Мој одраз је био привремен као и сваки други. Сада видим по које брдашце, покупим по коју сенку одраза и наставим даље, без задржавања. И онда, схватим да сам дете, изгубљено међу хиљадама сенки, збуњено, у нади да ће га некада пронаћи и свесно да није њено већ у тренутку украдено.

Да, ти си мој одраз за којим трагам. А остали су скретања и узалудни вапај за бег из стварности.

Милица Ђокић

Фото - Наташа Минић

Анкета: Чег се највише плашите?

Срђан 205, Стефан 207 и Катарина 305: **Змије!** Тетар 212: Миљана Матића! Марко 103: **Смак света!**

Металика 216: **Оне студенткиње офарбане и избушене!** Миљан и Стефан 212: **Бога!** Аца 205 и Катарина 309: **Ратомирке и Славице Симић!** Ивана 408: **Незнања!** Немања 207: **Зеца!** :О Тијана 310: **Ајкуле!**

Миљана 301 и Јелена 303: **Мишева!** :О Марко 202: **Маје 402!** :D Милош 106: **Промашаја!** Стефан 111: **Никог!**

Ивана 312: **Мрака!** Тамара 413: **Нацртне геометрије!** Маја 402: **Марка 202!** :D Соба 403: **Смрти, да постанемо ружне** и Ксеније Ковачевић ујутру! Марко 109: **Навијача Радничког из Крагујевца!**

Александра 413: Људи! Бојан 111: **Тање 309!** Никола 201: **Да се нешто лоше деси мојим укућанима!**

Дача 209: **Да немам шишке!** Дарко 209: **Смрти и паса!** Милица 401 и Марина 309: **Дубине!** Слађа 401: **Смрти!**

МКТ

Пета Божија

Мислили су : „Буди љубазан према својој деци, родитељима, брачном другу, пријатељима, бирај речи, јер реч може да „убије“, осмехуј им се стално јер осмех прија, мази их често, јер додир лечи, заштити их кад год можеш, нек се осете сигурним, а ти моћним и снажним, понеси терет уместо њих ако је терет такве природе, усрећуј их поклонима било које врсте.

Мислили су: Не оптерећуј их ситницама, бирај проблеме, плачи с њима а не због њих и не дозволи да они плачу због тебе. Чини све да те кајање не стигне, јер уме јако да боли а савест уме јако да запече .

Мислили су : Што више се смеј и радуј свему што те окружује. За све што ниси сигуран питај, за све што ти се чини лоше разговарај и разјасни, јер свако има само своје мисли у глави. Тако ћеш себе сачувати од греха, од љутње, од туге, од зла. Због свега ћеш бити поносан на себе и осећаћеш се добро.

Чини тако стално, сваког дана и буди свестан да једног дана то нећеш моћи и све твоје нежности отићи ће са тобом.

Чини тако сваког дана, јер једног дана они неће више бити са тобом.“

Мислили су све ово, а написали су само „љуби ближњег свог“ - а мени су требале године да то схватим.

ДК

(Не) спавање

Васпитачица улази у 205 а Марко и Џаја намештају кревете.

- Шта, зар и ви спавате у време учења?
- Ме не, професорка, само смо мало спавали. Видите да смо будни - одговарају обојица док намештају кревете
- Па зашто сте спавали? Да нисте болесни?
- Нисмо, али морали смо. Ноћас до касно нисмо могли да заспимо. Није нам се уопште спавало.
- Па нормално: кад спавате дању онда не можете ноћу.
- А то се нама не дешава: ми увек можемо да спавамо.
- ????

Све зна

Марија и Стефан улазе у канцеларију и враћају здравствене картоне.

- Шта је било? Зашто сте ишли доктору? - пита их васпитачица.
- Ма, ништа. Ја сам требала да идем код кардиолога, али сам помешала датум. Није данас већ за 3 дана.
- А шта је теби? - васпитачица пита Стефана.

- Аааа. он много глуп - одговара уместо њега Марија и подиже му руку - видите колика му је рука; колико отекла? Нешто га ујело а он није знао да стави лед...па за то ишао код лекара. Дао 500 дин а попиће само 1 таблету.
- Па што му ти ниси помогла и рекла шта да ради? Ето Стефана, сад видиш кога је требало да питаш шта да радиш.
- Штаааа? Ја њу да питам? Да је питам можда кад треба да иде код кардиолога? Ха,ха.... она мени да помогне? Па она нема појма ни који је данас дан.

Здраво болестан

- Стефана, где ти је брат?- пита васпитачица.
- Болестан је па је отишао кући?-
- Штааа? Још је болестан?
- Па да. Други месец вуче неки вирус.
- Како да га не вуче кад само лежи!? Потпуно му опао имунитет. Требало би да се мало покрене, да буде активнији, да изађе из собе и оног кревета.
- Не знам ја ништа. Доктрка му рекла да мора да одлежи.
- Па не зна докторка шта он ради: он се од лежања и разболео, а сад ће лежањем да се лечи. То ти је парадокс.

Пролазност и различитост дају смисао свему на нашој планети” - Махатма Ганди

Наша (не) култура

Ко је лошији: онај ко краде поклопце са шахте, или онај ко му плаћа за то "старо гвожђе" или неко трећи кога за то није брига ????

Све похвале онима који су ове рупе бар овако ОБЕЛЕЖИЛИ да неко не настрада.

Зашто наше улице морају овако да изгледају?

Да ли мора овако?
У међувремену још 3 решетке са шахти су украдене???

Зашто наши паркови изгледају овако?

Ми смо леп народ;
Зашто нам је онда окружење ружно?
Ми смо паметан народ;
Зашто нам је онда тако тешко да схватимо и радимо оно што треба и што је боље?

Како ће тек зимус да буде?

Целог овог сушног лета ова нова чесма је текла јер је неко поломио славину?!

За то време народ који је продавао намирнице у хладу дрвећа које се сушило није се ни једном сетио да залије то исто дрвеће???

Чесма и даље течеееее

Шта мислите о пирсингу?

Александра 413: Лепо изгледа али само на једном месту а не по целом телу (на обрви).

Александра М. 413: Свиђа ми се само на носу.

Милица 405: Не свиђа ми се како изгледа и ружно је кад неко то има на лицу. Чудно је да неко жели себе да буши.

Милена 410: Безвезе, ружно изгледа.

Ивана 408: Мислим да је то бескорисно и непотребно мучење самог себе.

Јована 410: Никад не бих себе бушила али немам ништа против тога. Кад неко то уради очигледно има разлог.

Данијела 414: Много глупа ствар.

Никола 110: Само на обрви а на остатку тела не!

Милица 304: Обожавам. Привлачи ме, тренутно је у моди.

Јелена 306: Бљакс. Зависи где (на језику и испод усне која фора, срамота)!

Катарина 306: Ако се неком свиђа што да не и ако неко зна да носи. Ја не могу да утичем на туђе мишљење. Ја бих можда!

Сандра 310: Све супер. Савршени смо и сви треба да имамо пирсинг.

Катарина 311: Занимљиво може да буде али да се не претерује.

Милашин 216: Не бих радио, не свиђа ми се. Виринка

(Сандра 310) се средила за цео живот, паметнију ствар није могла да уради.

Никола 216: Чиста глупост, Милашин додаје он има пирсинг само код његових свиња. ☺

Наташа 403: Свиђа ми се и волим то и бушићу се кад порастем ☺ .

100(стотка): Фуж, одвратно, не свиђа нам се!

Аца 205: Одвратно, зато што ружно изгледа!

Немања 101: Понекад је лепо, можда бих ставио на обрви.

Крцо 102: То је сасвим нормална ствар, то је сад модерно.

Душан 103: Баш је кул, модерно је!

Вељко 111: То је болест.

Стефан 111: Екстра због свега.

Бојан 111: Свиђа ми се модерно је!

Соба 114: Зависи где, врло секси...

СДС: Тома каже да је кул...

Соба 203, 207 Влада 213: Зависи где ☺ .

Никола 203: Све најлепше.

Соба 206: Глупост највећа на свету!

Данијел 209: Имао сам пирсинг на усни, носу и ускоро ћу на обрви. То је врло кул и мислим да сви треба да имамо по два најмање.

Дарко 209: Ја бих то забранио

ДБД 412 (Драгана, Бојана, Даница)

Са медицинског становишта није препоручљиво да било ко ради тетоважу или пирсинг - сматра дерматолог др Светлана Ђуришић и додаје:

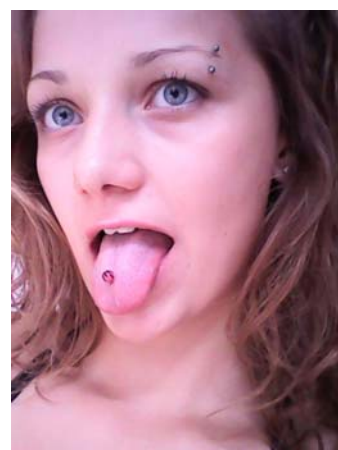
Чак и саме особе тзв тату или пирсинг мајстори сматрају да време између жеље и спровођења третмана буде бар годину дана. То је довољан период да се процени да ли је особа заиста спремна да дуги низ година носи тетоважу или пирсинг.

Оба поступка носе одређене ризике.

Нежењене последице тетовирања

- Најчешћи нежељени ефекат је алергија на боју, стварање гранулома, келоида, бактеријске и вирусне инфекције што може довести до веома озбиљних оштећења коже:

1. стафилокока или нека друга инфекција коже; 2. инфекције које се преносе иглом - нпр хепатитис; 3. алергијске реакције различитог интензитета, углавном због погрешних средстава за

дезинфекцију; 4. ризик од карцинома је увећан ако се третира место где је младеж; 5. метални пигменти који се користе у прављењу неких боја за тетоважу онемогућавају снимање магнетном резонанцом.

Није редак случај да тинејџери истетовирају слику своје омиљене музичке групе, а да не помисле на чињеницу да ће за неколико година променити начин размишљања - сматра Светлана и додаје:

Чак и да не промене, свакако неће желети да са 40 година имају тетоважу „Токио хотела“ преко целих леђа, или нешто слично. Тетоваже је веома тешко уклонити: комбинују се ласери, абразија коже или операције. Само постојање могућности уклањања тетоваже говори да они који су је радили, не желе је ипак за цео живот - трајна је само промена.

Нежељене последице пирсинга

Међу најопасније ризике спадају алергијске реакције, тровање крви, оштећење живаца, парализа. Највише компликација се јавља код пирсинга језика који, потврдили су британски научници, уништава усну дупљу, односно зубе и десни. Важно је да се зна да пирсинг на обрви онемогућава раст длачица, јер се оштећује фоликул длачице, а „рупа“ на обрви ће остати и кад се скине накит.

Алергијску реакцију коже може изазвати и украс који се постави. Треба избегавати украсе који садрже никл и егзотично дрво.

Ожиљак од пирсинга може бити дискретан, али ако је накит био тежак, остаје вишак коже, који може само хируршки да се уклони.

Анкета - која смена у школи нам више одговара?

Прва - јер могу да испратим дечка на станицу - Јелена

404; можемо да гледамо дечаке - соба 403; имам више времена да једем тарту - Кристина 409; кад се ја враћам из школе они тек иду Ена 411; пре стигнем на тренинг - Милош 105; после имам тачно 10 сати слободно - Стефан 102; некако време брже прође - 301; Милица; кад дођем из школе могу да спавам док ме не пробуде 305; спавам до вечере - 310;

Друга - могу да гледам

звезде на повратку из школа -

Наташа 403; на доручку видим особу Х - Владанка 405; пре се смркне - Невена 407; могу да се наспавам - Кристина 408; дуже спавам, некад и не устанем - Дајана; више дремања - Милан 202; Душан 208;

Не могу да се одлучим - Милица 407; не ради ми мозак, учила сам

цео дан - Сашка 414;

Ја мислим да не треба уопште да се иде у школу (ха, ха) - Ана 402

Тамара Милановић 412

Ако узмемо у обзир да остали ученици воле да иду у школу и време проводе бавећи се стварима које воле, а не у спавању, оволики број оваквих одговора и није тако страشان.

Од А – Ш - Сара Тасић (410)

А-Ауто, једва чекам да купим ауто
 Б-Бека хулиганка :D
 В-Вода, без тога не можемо да живимо
 Г-Гитара, волим њен збук
 Д-Дррр! Звук фрезеее ☺
 Ђ - Ђеврек, волим да га једем
 Е - Ена, набоља певачица у дому
 Ж - Жабе, одвратне су
 З - Звезда, навијам за Звезду
 И - Игор, име које ми се свиђа
 Ј - Јабукe, често их имамо за ручак
 К - Кристина, особа коју највише волим
 Л - Лука, дечко са којим тренирам карате
 Љ - Љубав <3 <3
 М-Мајмун, волим мајмуне
 Н-Нутела, ко не воли НУТЕЛУ?
 Њ-Њива, орем, копам, чупам, садим,
 спавам о.О
 О-Очи, плаве-најлепше
 П-Порука, није ми стигла порука ☺
 Р-Ресавчани моји, пун их је интернат
 С-Спавање, волим да спавам
 Т-Торта, омиљени колач
 Ћ-Ћирилица, најбоље писмо
 У-Улица
 Ф-Фанта,ух, што ми се пије

Х-Хлеб, без хлеба не могу да једем ништа
 Ц-Ципеле, штиклеееее ☺
 Ч-Чучавац, недостаје ми WC шоља
 Џ-Џак, то ми је прво пало на памет
 Ш-Шпански, набољи језик

МКТ

Што је сигурно, сигурно је!

Златко 115 долази у канцеларију и правда се како су он и цимер морали да ставе ланац и катанац на свој ормар: „професорка било је неподношљиво; сви су ми узимали пешкире, дуксеве, тренерке и ко зна шта све још . Морали смо да ставимо катанац”.

- Па добро. Је ли сад све у реду? - пита васпитачица Јелена.
- Пааа.... није.
- А зашто?
- Па..... заборавили смо кључ.
- ☺ ☺ ☺

Позитивно цинкарење:

Вељко Радосављевић (202) - његови савети и искуство су ми помогли кад нико други није знао како; због њега ми се вратило самопоуздање, пребродило сам велику кризу и желим јавно, свима путем ДомИНа да кажем колико је он учинио за мене! И наравно, да му се од срца захвалим на томе ! Никола Јеремић

Стефан Радисављевић - он увек чини добра дела, и увек је ту када ти око било чега треба помоћ.- Катарина Радисављевић

Ивана Србуљевић - стално помаже другарицама око решавања тешких математичких проблема

Александар Андрејевић помогао да се столице из подрума пренесу до 3. и 4. спрата

Куварица Мира ми једонела вечеру за сто док сам причала са ученицом, како би јела топле макароне- ДК

Јелена Грубач ми је помогла својим присуством и саветима кад ми је било најтеже - Никодијевић

А-Асоцијација
 Б-Бурек за доручак;
 В-Васа С. Тајчић, лик
 Г-Гуска,
 Д-Думи, мој надимак
 Ћ-Ћувеч, волим да га једем
 Е- Евакуација, у случају пожара у дому
 Ж-Жвака, стандардан назив за пољубац
 З-Зезање :D

СТЕФАН ДУМИ ДУМИТРОВИЋ

ОД А ДО Ш

И-Имагинација
 Ј-Јелена Карлеуша, страва
 К-Катарина, моја љубав <3
 Л- лубеницааааааа, за грлооооо
 Љ-Љуљашка
 М-Мачка Мицика, мој кућни љубимац
 Н-Наочаре
 Њ-Њушка, део тела пса
 О-Око, твоје црно око(песма)
 П-Птица, сутра је имамо за доручак
 Р-Рајбер, закључавам WC
 С-Стефан, моје име, најлепше
 Т-Тата, мој Горан лепотан
 Ћ-Ћурка,
 У-Уво, боли ме уво за све
 Ф-Фазан,
 Х-Хлеб, не могу да једем без хлеба
 Ц-Цврчак
 Ч-Чајна, једе ми се
 Џ-Џак, товарим жито у џак
 Ш-Шинтер, срам их било муче недужне животиње

МКТ

Моји први дани на факултету

Питали смо наше драге бивше ученике како су се снашли на факултетима у великом граду Београду и ево шта су написали:

Наш драги, добри Јоца Станковић: средња школа је била нешто најлепше за мене, мада тада то нисам знао. Сада када сам пошао на факултет схватио сам колико ми све недостаје. Све је много теже, прилагођавање, учење и све остало. Проводи су лепши, луђи, али мени то није довољно, јер једна особа није ту моја Јеца.Фали ми много, помогла би ми у прилагођавању. Када сам дошао овде никога нисам знао: велики град, факултет... нисам знао где идем, шта радим, шта причам... нема више васпитача да ми кажу: "устај мали", „учи мали", „очисти собу мали." Препуштен сам сам себи што је много тешко. То нисам схватио док нисам кренуо на факс. Сад схватам да то није био хир васпитача... они су заправо покушавали да ми помогну, да ме науче да живим.

Наша Милена Гмитровић нам је поручила следеће:

8. октобар 2012. дуго очекивани дан напокон дође. Зашто ли сам паничила с питањима: како ћу, шта ћу, с ким ћу...? стварно не знам.

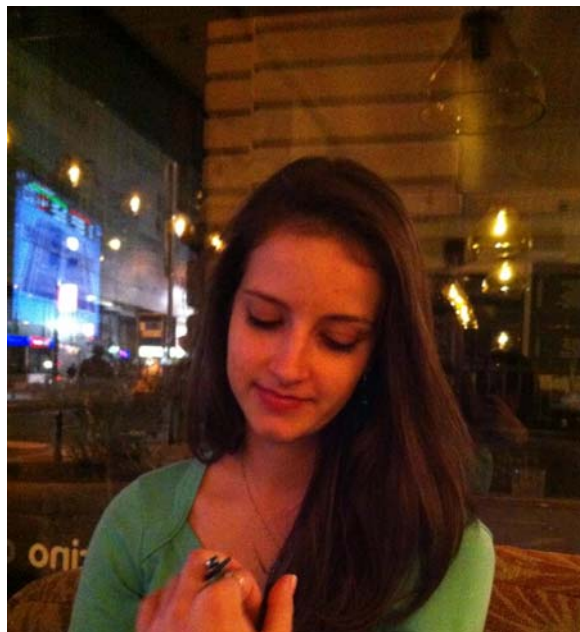
Први дан на факултету - осећај мање више као у средњој школи: школске клупе, табла, професори, креде, фломастери, пуна слушаоница људи ... само што није средња школа. Једна је средња школа и искуство проживљено у њој.

Али лепо је на факултету „ свако време носи своје време“, а ја бих додала „ и лепе ствари“

Осећала сам се помало чудно, сваки почетак је ваљда такав. Нисам знала никог на мојој групи и једва сам чекала да упознам људе. И да нађем неког и у дому с ким ћу моћи да се дружим, да заједно идемо на факултет, ручамо, шалимо се као у средњој школи. И нашла сам све оно што сам тражила: искрене и добре људе, шаљивције, штребере, има свега. Факултет је једна велика средња школа - озбиљна, одузима више времена, више захтева од тебе али исто тако много и пружа.

Захвална сам што сам имала добру припрему за оно што живим сада, у средњој школи, а пре свега у дому. Велика је то предност у односу на оне који се први пут одвајају од куће.

Хвала мојим цимеркама што су ме научиле стрпљењу и разумевању, и што су биле увек ту за мене све 4 године (ко не зна за сваки случај да кажем да су то Јока и Јеца). Хвала васпитачима на њиховим грдњама и хвала, посебно нашој драгој Кикили која нас је увек лепо саветовала, забављала, гурала да извућемо оно најбоље из себе. И да, прелепо ми је на факултету, исто онако како лепо како је било и 4 године пре њега....

Наш Комси Марко Комадина нам је послао прави новинарски извештај о Београду:

Излазиш из аутобуса, појам немаш где, плашиш се новог, али ипак храбро корачаш великим градом. Дивиш се његовој лепоти, уживаш у светлости његових улица, чак ти ни гужва не смета на први поглед, самоуверено мислиш : лако ћу се снаћи. Али тек онда почињу проблеми: где ћу да живим? Како да стигнем до факултета? Које је добро место за излазак?

Студентски домови - има их више, али број места је ограничен. Осим што су најекономичнији вид становања и најпопуларнији су, а као и све имају и предности и мане. Живиш заједно са хиљаду других студената са

различитих факултета из разних крајева Србије, Црне Горе, БиХ и других држава; и они су као и ти далеко

од куће и први пут у великом граду. Поред доброг дружења, по домовима круже и скрипте, пушкице, ту су искуства старијих студената који могу да ти помогну у учењу.

С друге стране изнајмити стан: све почиње листањем огласа, обилажењем станова који по изгледу подсећају на све и свашта а понајмање на стан. Та супер идеја око стана или дома се полако претвара у пакао или рај (за мали број срећника)

Како доћи до факултета?

Градски превоз.

Свако ко живи у Геограду дуже од две године, на саму реч превоз, преврће очима и каже „катастрофа“. Изаберете ли трамвај, аутобус или тролу, чека вас исто: велике гужве, кашњења, нервирање због застоја, чести кварови, љути контролори Бус плуса, напуштање возила због немања карте итд. Ипак, нема вам друге него да извадите месечну карту и кренете у војњу пуну узбуђења.

Будите паметни, да не би лутали у круг, уколико не знате пут до факултета или неког другог одредишта, питајте пролазнике. Није свеједно који је број аутобуса, чак и разлика за један може вас одвести у потпуно супротан крај града.

Доласком у Престоницу, срео сам и неке старије познанике који су ми успут давали разне савете.

Послушајте шта имају да вам кажу, али немојте баш све да испоштујете.

Које је добро место за изласке? Београд је град који никад не спава; у њему се нешто стално дешава, отворен је за различита схватања, пружа различите могућности. Можете открити и неки непознати, нови клуб који ће за вас представљати најбоље и најлепше место. За бруцоше ту су и бруцошијаде, студентске журке, на којима ћете упознати много нових људи. Кад се уморите од гужве, гласне музике и пожелите да проведете једно мирно вече, погледате неку представу, филм, или обиђете изложбу, тек онда схватите колико је Београд заиста метропола. Са спортским догађајма и великим концертима сте сигурно већ упознати, о томе сте маштали и због тога једва чекали да дођете у Београд. Међутим, куд год идете, основа сваког провода је добро друштво а ви сте ти који бирају и бивају избрани. Циљ ми је био да вам омогућим да самоуверено шетате престоницом.

Не дозволите небитним стварима и стварима на које не можете да утицете, да утичу на ваш живот.

Храбро крените напред и запамтите, студентски живот је најлепши део, зато покушајте да га максимално искористите, усклађујући учење и добар провод.

Насловна страна - фотографије ДК и васпитачице Јелене Гајић, друга страна: фотографије бивших ученика, претпоследња страна: фотографије са избора за нај фризуру, последња страна: фотографије из дома сада.

Издавач: ДУСШ "Јагодина"

редакција: директор Марко Маљковић; осмислила и уредила васпитачица Драгана Киклић,

ученици новинари: Комси, Милена Гмитровић, Јован Станковић, Драгана Цветковић, Бојана Топовић, Даница Милосављевић, Гордана Милосављевић, Тања Макић, Милица Ђорђевић, Стефан Никодијевић, Катарина Радисављевић, Марина Марјановић, Тања Милошевић, Никола Јевтић, Тања Радивојевић, Милица Ђокић, Милена Милорадовић, Јована Павловић, Тамара Милановић, Милош Јовановић - фотографије са ученичких профила на фејсу; идеја и фото са књигама васпитачица Јелена Гајић штампа: „Златна књига“ - Јагодина, тираж 200, кум часописа Ранковић Лазар - први број - новембар 2005.

